

13 Ιουλίου 2021

Ὁ καθηγούμενος Σταυροβουνίου Γερμανός

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Τὸ ὄνομα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος καὶ Καθηγουμένου Γερμανοῦ ἐγράφη πλέον εἰς τὰς δέλτους τῆς Ζωῆς. Ἡ ὀσιωτάτη ψυχὴ του μετεφυτεύθη ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ ματαίου τούτου κόσμου καὶ ἐβλάστησε εἰς τοὺς ἀειθαλεῖς τοῦ Παραδείσου λειμῶνας.

Τολμῶ σήμερα νὰ χαράξω αὐτὲς τὶς γραμμές, ὄχι ἀπὸ ἐγωισμό καὶ ἐπίδειξη ἀλλ' ἀπλούστατα ἀπὸ σεβασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος - τὸν ἐγνώρισα ὅταν ἦμουν μαθητῆς Δημοτικοῦ - ὁ ὁποῖος μὲ ἐβοήθησε πολλὰς φορές μὲ τὸν λόγο καὶ τὴν προσευχὴ του καὶ κυρίως μὲ τὸ ἅγιόν του παράδειγμα.

Σήμερα ὅσον ποτέ, οἱ ψυχές τῶν χριστιανῶν ἔχουν ἐν πολλοῖς κορεσθεῖ ἀπὸ τὰ λόγια· ἐπιζητοῦν μὲ πόθο νὰ ἰδοῦν παράδειγμα... Ἄλλωστε αὐτοὶ ποὺ ἀρκοῦνται νὰ προσφέρουν ξηροὺς λόγους εἶναι ἤδη σίγουρο, ὅτι στὸ τέλος θὰ ἀπογοητεύσουν.

Ὁ Γέρων Γερμανὸς σχεδὸν δὲν ὠμιλοῦσε· ὠμιλοῦσε ὅμως μὲ τὸ παράδειγμά του. Διὰ τὸν Γέροντα οἱ διάφορες ἐκφράσεις, τὰ λόγια, οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις, οἱ ψευτοευγένειες ἦταν ἀπλούστατα ἐντελῶς ἐξωτερικὰ σχήματα χωρὶς ἰδιαίτερη

σημασία. Θα μπορούσε κανείς συμπερασματικά να τον ονομάσει απόκοσμο και έσωστρεφή. Η αλήθεια όμως είναι έντελώς διάφορος. Ο Γέροντας ήταν απορροφημένος μέσα εις την καρδίαν του· και εκεί εις τὸ βάθος τῆς καρδίας του ἐλάμβανε χώραν καὶ ἐκρύβετο τὸ ἀνυπέβλητό του ἀγώνισμα, τὸ πανάκριβό του μυστικό.

Διὰ τὸν π. Γερμανὸν τὸ «λάθε βιώσας» τῶν ἀρχαίων, ἦταν ἡ «δευτέρα του φύσις». Τὸ ἐβίωνε ἀπολύτως καὶ μὲ τόσην ἀκρίβειαν, πού σοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβῃς τί ἐπιτέλους ἔκρυβε ἐκεῖνο τὸ γέρικο καὶ κυρτωμένο σῶμα. Βλέποντάς τον γιὰ πρώτη φορά, σοῦ ἐδημιουργοῦσε μᾶλλον τὸ αἶσθημα τῆς συμπάθειας, παρὰ ὅ,τιδήποτε ἄλλο. Ἐνα γεροντάκι μελαμψό, σχεδὸν πάντοτε νὰ κυτάζη στὸ ἔδαφος, μὲ ἐνδύματα πραγματικὰ ράκη, μὲ κορμὶ πονεμένο καὶ ἀδύνατο, μὲ πόδια πού κυριολεκτικῶς ἔτρεμαν ἀπὸ τοὺς χρόνιους ρευματισμούς· αὐτὸς ἦταν ὁ παπᾶ-Γερμανός, ὁ νήπιος καὶ σιωπηλὸς ἡγούμενος. Ἐζοῦσες δίπλα του καὶ ὅμως δὲν ἤμποροῦσες νὰ αἰσθανθῆς τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του· συνέτρωγες μαζί του στὴν τράπεζα, προσευχόσουν μαζί του στὴν ἐκκλησία κι ὅμως δὲν κατανοοῦσες τὸ ὕψος τῆς πνευματικότητος καὶ τὸ μέγεθος τῶν μοναχικῶν του παλαισμάτων. Ἐβίωνε σὰν πτωχὸς καὶ ξένος ἀποφεύγοντας κάθε εἶδος ἀνθρωπίνης παρηγορίας γιατί ἀσφαλῶς ἐγνώριζε καὶ εἶχε πεισθεῖ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ὅτι «οἱ βιασταὶ ἀρπάζουσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»... Τὰ πνευματικὰ του τέκνα ὁμολογοῦν μὲ παρρησία, ὅτι ὁ Γέροντας ἦταν φύσει καὶ θέσει ἀγωνιστῆς, νηστευτῆς εἰς ἄκρον – γνωρίζουμε πλέον ὅλοι, ὅτι ἔλυωνε κυριολεκτικῶς στὴν νηστεία – ταπεινὸς μέχρι ἐξευτελισμοῦ!

Μὲ βεβαιότητα ἀναφέρω, ὅτι ὁ Καθηγούμενος Γερμανὸς ἦταν πάνω ἀπ' ὅλα ἕνας σύγχρονος νηπτικὸς πατέρας, ἕνας ἡσυχαστῆς. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔβγαλα ἀπὸ μαρτυρίες διαφόρων πνευματικῶν τοῦ τέκνων καὶ κυρίως ἀπὸ μερικὲς συζητήσεις ποὺ εἶχα μαζί του γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς εὐλογημένης νοεραῖς προσευχῆς. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ π. Γερμανὸς δύσκολα ὠμιλοῦσε· ἐπρόσφερε ὅμως ἀπὸ τὸ «περίσσευμα» τῆς ἀγνωστάτης καρδίας του σὲ ἐκεῖνον ποὺ ἐπίμονα τοῦ ἐζήτοῦσε. Φέρνω στὴν σκέψη μου τὶς δύσκολες ἐκεῖνες ἡμέρες ποὺ ἐπερνοῦσε ὡς ἡγούμενος, ὅταν ἔβλεπε νὰ καταρρέη συνεχῶς ὁ Σταυροβουνιώτικος μοναχισμὸς καὶ νὰ ἐλαττοῦται ἡ ἀδελφότης τῆς μονῆς του. Ἐνθυμοῦμαι μὲ συγκίνηση ἕνα ἀπόγευμα, στὸ μοναστηράκι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἦταν παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου - 25 Σεπτεμβρίου 1980- καὶ εἶχαμε διαβάσει τὸν ἑσπερινὸ ὁ μακαριστὸς Γέροντας, ἕνας γηραιὸς ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀναξιότης μου. Σταθήκαμε μὲ τὸν Γέροντα μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐβλέπαμε τὴν κορυφὴ τοῦ Σταυροβουνίου νὰ χρωματίζεται μέσα στὸ τελευταῖο φῶς τοῦ ἡλίου ποὺ πῆγαινε στὴν δύση του. Σὲ μιὰ στιγμή, στρέφεται ὁ Γέροντας πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ λέγει μὲ σιγανὴ ἀλλὰ ὑποβλητικὴ φωνή:

- «Θὰ ἀναγκασθοῦμε ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδελφε Λ... νὰ τελοῦμε τὶς ἀκολουθίες μόνο μὲ τὸ κομβοσχοῖνι ἐφόσον δὲν ἔχουμε ἀνθρώπους νὰ μᾶς βοηθοῦν στὴ λατρεία...»..

Τὸν ἐκύταξα ἀμέσως εἰς τὸν πρόσωπον· εἶχε ὑποστρεῖ μίαν ἀπερίγραπτον ἀλλαγὴν. Τὰ μάτια του ἐκοίταζαν τώρα πρὸς τὸ ἔδαφος· ἔμεινε σιωπηλός... Ἐκατάλαβα τότε, ὅτι καὶ μόνον ἡ ἀναφορὰ τῶν λέξεων «προσευχὴ» καὶ «κομβοσχοῖνι» τὸν αἰχμαλώτιζαν ὁλόκληρο. Ἐγύρισα καὶ τοῦ εἶπα:

«Γέροντα εἶναι μία λύσις αὐτὸ ποὺ λέτε, ὅπως γίνεται ἀκριβῶς καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὰ ἡσυχαστήρια».

Μόλις ἄκουσε αὐτά, αἰσθάνθηκε ἀμέσως πολλὴν χαρὰν καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ περισσότερα διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀγιορειτῶν ἡσυχαστῶν. Τοῦ εἶπα ὅ,τι ἐγνώριζα.... Ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν Μονὴν Σταυροβουνίου, ἐπῆγαινα πάντοτε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ κελλί του. Ἡ εὐχαρίστησίς του ἦταν νὰ μὲ ἐρωτᾷ γιὰ τὶς σπουδές μου· συνήθως δὲ ἐπρόσθετε στὸ τέλος:- «Μελετᾶτε στὸ πανεπιστήμιο τοὺς νηπτικὸς πατέρες; Νὰ διαβάσετε τὴν «Φιλοκαλία», ἡ ὠφέλεια εἶναι πολλή....»

Ἀπὸ ἀγάπη καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸ πρόσωπόν του καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἰδικῆς του προσευχῆς, ἀξιώθηκα νὰ διαβάσω σὲ διάστημα τεσσάρων μηνῶν τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὴν «Φιλοκαλία» καὶ μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι δι' ἐμὲ ἡ

ώφέλεια ἦταν ἀμέτρητη... Πολλὰ πνευματικά του τέκνα ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν γιὰ τὴν «εὐχὴ» ἀπέφευγε ἄμεσα νὰ τοὺς ἀπάντησῃ λέγοντας, ὅτι δὲν γνωρίζει σχεδὸν τίποτα γιὰ τόσον ὑψηλὰ πράγματα. Συνήθως ὅμως ὅταν ἔλεγε κάτι γιὰ τὴν προσευχὴ αὐτὴ τῆς καρδιᾶς τὰ μάτια του ἦταν δακρυσμένα. Δὲν μοῦ μένει πλέον καμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Γέρων Γερμανὸς ἐζοῦσε συνεχῶς εἰς τοὺς χώρους τῆς «ἱερᾶς ἡσυχίας» καὶ ἀπελάμβανε μυστικῶς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι λυπηρόν, γιατί πολλοὶ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Κυπρίων, κι' ἀκόμη ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ οἰκεῖο περιβάλλον του, δὲν ἐμπόρεσαν νὰ τὸν καταλάβουν καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὸ πνευματικὸ του μεγαλεῖο ἐνόσω ἦταν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπεριφρόνησαν καὶ τὸν ἐλύπησαν βαθύτατα. Ὁ Γέροντας ὅμως ὅλους τοὺς ἀγκάλιαζε καὶ γιὰ ὅλους ἐπρόσφερε παράκλησιν καὶ προσευχὴν ἐνώπιον τοῦ γλυκυτάτου Νυμφίου του.

Ὡς ἡγούμενος καὶ ἀρχιμανδρίτης ὁ π. Γερμανὸς ἔζησε σχεδὸν ἀπαρατήρητος. Εἰς τὰς μοναστηριακὰς ἀκολουθίας, οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησε τὰ ἐμβλήματα τοῦ ἀξιωματός του· οὐδέποτε ἐφόρεσε μανδύαν ἢ ἐγκόλπιον σταυρὸν καὶ οὐδέποτε ἐκράτησε βακτηρίαν ἡγουμενικήν. Ἐστήριζε τὰ χέρια του ἐπάνω εἰς τὸ ταπεινόν του στασίδι καὶ ὅταν ἐκάθητο συνήθως ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὶς παλάμες του. Ἡ ἄκρα πτωχεία καὶ ἡ ἀπλότης του ἐξεχώριζαν πραγματικὰ εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Θὰ μείνουν ἱστορικὰ καὶ παροιμιώδη ἐκεῖνα τὰ λευκὰ εὐτελέστατα ἄμφια ποὺ ἐφοροῦσε ὅταν ἐτελοῦσε τὶς ἀκολουθίες καὶ τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀποχωρίζονταν καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὰ ἀλλάξῃ μὲ καινούργια. Ὅταν ἐλειτούργοῦσε καὶ ἐνόσω ἐδιαβάζοντο τὰ καθίσματα τοῦ ψαλτηρίου καὶ οἱ κανόνες, ἐχωνόταν κυριολεκτικῶς σὲ ἓνα παλαιότατο σταδίσι τοῦ μικροτάτου καὶ σκοτεινοῦ ἱεροῦ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ ἐκεῖ ἐπαραδίδετο ὀλόκληρος εἰς τὴν προσευχὴν μὲ τὸ κομποσχοῖνι εἰς τὸ χέρι. Μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐτελοῦσε τὰ πάντα ἀβίαστα, μὲ ὄρεξη νέου ἀνθρώπου καὶ δὲν ἔδειχνε τὸ παραμικρὸν σημεῖον κοπώσεως. Καὶ ἐθαύμαζες πραγματικὰ γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη δύναμη ποὺ ἔκρυβε τὸ ἀσθενικὸ καὶ ἀδύνατόν του σῶμα καὶ ἐχαιρόσουν νὰ τὸν βλέπῃς νὰ περπατᾷ δεξιὰ ἀριστερὰ μὲ τὶς ἀξέχαστες καὶ χαριτωμένες του κινήσεις.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ χαρακτηριστικὴ πτωχεία τοῦ π. Γερμανοῦ ἦταν διάχυτη καὶ στοὺς χώρους ποὺ ἐζοῦσε καὶ μεταδιδόταν ἀπλὰ καὶ στοὺς ἄλλους μοναχοὺς· θὰ μείνουν ἀλησμόνητες οἱ μορφὲς τῶν ἀοιδίμων μοναχῶν Νικάνδρου καὶ Ἀκακίου μὲ τὶς καταλερωμένες ἐνδυμασίες καὶ τὰ ἀτημέλητα κελιά. Μορφὲς ποὺ ἄφησαν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τους ἐπάνω εἰς τὰ ἁγιασμένα χώματα τῆς Κύπρου μας, μορφὲς ποὺ θὰ καθοδηγοῦν γιὰ τὴν συνέχιση τῆς ἁγίας παραδόσεως τοῦ μοναχισμοῦ.

Ὁ Γέροντας ὡς πνευματικὸς ἐχειραγώγησε χιλιάδες ψυχὲς εὐσεβῶν καὶ ἀναδείχθηκε πιστὸς τῶν κανόνων τηρητής, ἄτεγκτος σὲ θέματα ἀρχῆς καὶ συγκαταβατικὸς μὲ διάκρισιν. Κάτω ἀπὸ τὸ πετραχῆλι του εὐρῆκαν ἀνάπαυσιν

πολλές «αδάμαστες» ψυχές και άνθρωποι κάθε κοινωνικής τάξεως και κυρίως πρόσωπα που ήθελαν να ζούν ανωτέραν κατά Χριστόν ζωήν.

Ὁ Καθηγούμενος Γερμανὸς ἐβοήθησε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ γυναικείου κυρίως μοναχισμοῦ. Ἐνόσω ἐζοῦσε, ἦτο ὁ πνευματικὸς καθοδηγητὴς τριῶν γυναικείων μονῶν τῆς ἐπαρχίας Λεμεσοῦ καὶ ἀναδέχθηκε διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ Σχήματος δεκάδες μοναζουσῶν. Παρόλον που μερικὲς ἐκ τῶν ἀδελφῶν καλογραιῶν τὸν ἐπλήγωναν πολλὰς φορές μὲ τὶς ἀκρότητές των αὐτὸς ὁ μακάριος, τὶς ἐσκέπαζε πάντοτε καὶ τὶς ἐνίσχυε μὲ ὅσα πνευματικὰ καὶ ὑλικά μέσα διέθετε τόσον ὁ ἴδιος, ὅσον καὶ ἡ μονὴ του. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ γεγονός, ὅτι τοὺς πρώτους καρπούς ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ Σταυροβουνίου εἴτε αὐτοὶ ἦσαν ἐσπεριδοειδῆ, εἴτε ἦσαν λαχανικά, τοὺς ἐγεύοντο πρώτες, οἱ μοναχὲς τῶν ἀναφερθέντων μονῶν, οἱ ἀγαπητές του πνευματικὲς θυγατέρες. Ἀγωνιοῦσε πραγματικὰ γι' αὐτὲς καὶ ἤθελε νὰ τὶς βλέπη νὰ ἀγωνίζονται σωστὰ καὶ μὲ ταπείνωσιν ἀνεβαίνοντας συνεχῶς τὴν κλίμακα τῶν μοναχικῶν ἀρετῶν. Ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγάπη του αὐτὴ μᾶς θυμίζει τὸν Ρῶσον ἅγιον Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ που ἐπρόσφερε τὸν ἑαυτὸν του θυσίαν διὰ τὸ μοναστήρι καὶ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ντιβέγιεβο.

Καρδίες που ἔχουν γευθεῖ εἰς τὴν πληρότητά της τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, που ἔχουν τρωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου, γνωρίζουν νὰ ἀγαποῦν καθαρὰ, ἀπλά, χωρὶς ἀπαιτήσεις καὶ μικρότητες καὶ προσφέρουν ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν των ὀλοκαύτωμα καὶ δωρεὰν εἰς τὸν ἄνθρωπον που ἔχει ἀνάγκην καὶ ζητεῖ ἀνάψυξιν καὶ παρηγορίαν. Ὁ Γέρων Γερμανὸς εἶχε μοιράσει τὴν καρδίαν του· τὸ ἓνα μέρος της ἀνῆκε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνανθρώπου. Πολλὰς φορές τὸν εἶδα νὰ ἐξομολογῆ μέχρι τὰ μεσάνυκτα. Ἄλλοτε, ἐπέστρεφε ἀργὰ τὸ βράδυ ἀπὸ τὰ γυναικεῖα μοναστήρια κατάκοπος, μὲ ἀφόρητους, πόνους στὰ ἀδύναμα πόδια. Καὶ ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ κελλί του, τὸν ἐπερίμεναν ψυχὲς φιλοθέες που ἐκαρτεροῦσαν ὑπομονετικὰ ἀπὸ τὸ πρῶν γιὰ νὰ ἀποθέσουν στὰ πόδια του τὶς ἀγωνίες καὶ τοὺς πόνους των. Ὁ μακαριστός, ἐδεχόταν τοὺς πάντες μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, μὲ τὴν ἰδίαν καρτερίαν καὶ ἔδιδε εἰς ὅλους τὰ δῶρα τῆς καρδίας του.

Ὁ θάνατος διὰ τὸν βασανισμένον Γέροντα ἦταν ὄντως ἀνάπαυσις! Καὶ ἀντιμετώπιζε τὸν θάνατο φυσικώτατα, μὲ δέος. Ὁμολόγησε σὲ πολλὰ πνευματικοπαῖδια του, ὅτι ἐπερίμενε τὸν θάνατον πανέτοιμος· κὶ' ἀκόμα, ὅτι ὁ θάνατός του θὰ ἐπλησίαζε πολὺ σύντομα. Ὁ ἴδιος στὶς προσευχὰς του, ἐπαρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ μὴν τοῦ στείλῃ ἀνθρωπίνην βοήθειαν στὶς τελευταῖες του στιγμὲς· δὲν ἤθελε νὰ ἐπιβαρύνῃ κανέναν ἀφήνοντας ἔτσι νὰ φανῆ ἡ λεπτὴ του ψυχὴ. Καὶ ἐκοιμήθη μόνος καὶ ἀβοήθητος δίπλα εἰς τὸν ἀχώριστον σύντροφόν του

- τὸ γεωργικὸ τρακτὲρ - ποὺ ἔμελλε νὰ τοῦ γίνῃ ὄργανον μαρτυρίου. Οἱ μοναχοὶ συνασκητὲς τοῦ τὸν εὐρῆκαν σὲ στάση νεκρικῆ· ἔχοντας πλήρη συνείδησιν τοῦ ἐπερχομένου τέλους, ἐσταύρωσε χέρια καὶ πόδια καὶ ἐπέρασε ἔτσι εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὁ Γέροντας θὰ ἀγάλλεται τώρα βλέποντας, ὅτι οἱ προσευχῆς τοῦ διὰ τὸ ἀγαπημένο του μοναστήρι εὐρῆκαν ἀπάντησιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀείμνηστος, πρὸς 25ετίας περίπου, εἶχε προβλέψει τὰ ἐξῆς:... «Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, ἔλεγε, ποὺ θὰ κοινοβιάσῃ στὸ Σταυροβοῦνι μία ὁμάδα ἀπὸ δέκα νέους μοναχοῦς· ἐμεῖς ὅμως δὲν θὰ ζοῦμε ὡς τότε γιὰ νὰ τοὺς κληρονομήσουμε τὶς δικές μας «παραξενιές»... Τὰ πιὸ πάνω ἐπληροφορήθηκα ἀπὸ δύο παλαιοὺς Σταυροβουνιώτες οἱ ὅποιοι σήμερα ζοῦν καὶ ἐργάζονται ἐκτός τῆς μετανοίας τους καὶ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σημερινὴ ἀδελφότης τοῦ Σταυροβουνίου ὑπὸ τὴν ἐπαξίαν καθηγεσίαν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου συνεχίζει τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἄς τοὺς εἶναι πάντοτε πυξίδα ἀλάθευτος ἢ ἀγαθὴ καὶ ὀσιακὴ μορφή τοῦ παπᾶ - Γερμανοῦ.

Εἴμαστε πλέον σὲ θέσῃ νὰ ποῦμε ἀπερίφραστα, ὅτι ἐπῆρε ὁ Θεὸς τὸν Γέροντα ἀπὸ τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον διότι ἐπρογνώριζε γι' αὐτὸν μεγαλύτερες δυσκολίες καὶ πειρασμούς. Μόνο αὐτὸ μπορούσε νὰ ἀναφέρουμε ..... Καὶ ὅσοι τυχὸν ἐπίκραναν τὸν πολυπάθον Γέροντα εἴτε ἐκουσίως εἴτε ἀκουσίως νὰ εἶναι βέβαιοι, ὅτι ὁ μακάριος παπᾶ - Γερμανὸς δὲν θὰ παύσῃ νὰ πρεσβεύῃ στὸν Θεὸν γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ μᾶς ἀσφαλῶς, ποὺ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας ἐπιτρέπει νὰ ζοῦμε ἀκόμη ἐπάνω στὴ γῆ.

Δι' εὐχῶν τοῦ μακαρίου πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Λ.Ν.

Πηγή: agiazoni.gr